

สารบัญ

บทนำ • 11

สิงหาคม • 13

กันยายน • 67

ตุลาคม • 133

พฤศจิกายน • 177

ธันวาคม • 229

บทส่งท้าย • 289

—
แต่ผู้สวมรองเท้าใบสีขาว
ยืนดีต้อนรับที่บ้านท่ามเวลา
—

SAMPLE

ชายวัยกลางคนจ้องมองประตูรั้วสีน้ำเงินอย่างระมัดระวังก่อนจะก้าวเข้าไปข้างใน หญิงชราซึ่งยืนรอชายคนนั้นอยู่ที่สนามหญ้าหน้าบ้านเอ่ยถามขึ้น

“เห็นชัดหรือเปล่า”

“ไม่ต้องห่วง ผมทดสอบไปจนถึงย่านชองบุกดงเลยล่ะ!”

ชายวัยกลางคนผิวปากด้วยท่าทางขี้เล่น เมื่อได้ยินแบบนี้หญิงชราก็คลายความกังวล แล้วออกแรงเข้ดฝุ่นหนาเตอะที่เกาะอยู่บนตู้จดหมายสีแดง

“เตรียมพร้อมแล้วใช่ไหม”

“ผมเตรียมไว้ทั้งเครื่องเล่นเกมส์ หนังสือออกใหม่ และแผ่นหนังดีวีดีเรื่องใหม่ล่าสุด ส่วนอาหารก็เหลือเฟือ! ผม

ตื่นตื่นจริง ๆ คราวนี้แขกของบ้านหลังนี้จะเป็นเด็กแบบไหนกันนะ!”

ชายวัยกลางคนหัวเราะคิกคักพลางฉู่มือสองข้างเข้าด้วยกัน

หญิงชราเงยหน้าและหรีตามองกำแพงรั้วที่ก่อไว้สูงลิบ
“รอบนี้เริ่มเร็วกว่าที่ฉันคิดเอาไว้”

“ผมก็ตกใจเหมือนกัน ระยะเวลาแต่ละรอบเริ่มน้อยลงเรื่อย ๆ”

“แสดงว่ามีเด็กที่กำลังเผชิญปัญหามากขึ้นนะสิ”

หญิงชรามองเสื้อผ้าของชายวัยกลางคนแล้วเดาะลิ้นด้วยความไม่พอใจทันที

“เมื่อไหร่จะเลิกใส่เสื้อผ้าไม่สมวัยสักทีนะ”

“ตำหนิกันอีกแล้ว ไม่มีกฎหมายคนมีอายุใส่เสื้อผ้าแบบนี้สักหน่อย และที่ผมดูเด็กกว่าที่เป็นสิบปีก็เพราะใส่เสื้อผ้าแบบนี้แหละ”

หญิงชราโบกมืออย่างรำคาญใจ

“ช่างเถอะ รีบถอดรองเท้าผ้าใบออกมาได้แล้ว เดี่ยวจะเปื้อนเสียหมด”

ชายวัยกลางคนยื่นแขนข้างหนึ่งให้หญิงชราอย่างสุภาพ

“เข้าไปดื่มไวน์กันสักแก้วไหมครับ”

สิงหาคม

SAMPLE

ซอนมีจ้องมองรองเท้าผ้าใบสีขาวซึ่งวางอยู่ที่เดิมในตู้รองเท้า ตั้งแต่เมื่อสองวันก่อน วันนี้เธอก็ลืมถามพ่ออีกแล้ว อีกหนึ่งเดือนจะถึงวันเกิดของซอนมี รองเท้าผ้าใบคู่ใหม่นี้จึงอาจเป็นของขวัญที่พ่อเตรียมไว้ให้ล่วงหน้า หรือไม่ก็เป็นของขวัญต้อนรับวันเปิดเทอม

ตัวรองเท้าเป็นสีขาว แม้แต่เชือกผูกและพื้นรองเท้าก็เป็นสีขาวเช่นกัน ไม่มีทั้งยี่ห้อและป้ายบอกขนาด ซอนมีไม่ชอบรองเท้าผ้าใบคู่นี้เลย เพราะมันทำให้หนักถึงโรงพยาบาลที่เธอต้องเข้า ๆ ออก ๆ เพื่อไปเยี่ยมแม่จนเบื่อ เมื่อสองวันก่อนขณะที่ซอนมีกำลังจะออกไปเรียนพิเศษ เธอหยิบรองเท้าคู่นี้ออกมาแล้ว แต่สุดท้ายก็เก็บกลับเข้าตู้ ก่อนจะสวมรองเท้าผ้าใบคู่เก่า

สภาพชะมุกชะมอมที่จำไม่ได้ว่าซักครั้งสุดท้ายเมื่อไหร่ออกไป
เหมือนเดิม

แต่วันนี้ซอนมีตั้งใจจะลองสวมรองเท้าผ้าใบคู่ใหม่ เธอ
หยิบมันออกมาวางบนพื้นบริเวณโถงประตูบ้าน เนื่องจากเป็น
วันแรกของเทอมสอง เธอจึงอยากสวมรองเท้าที่ดูใหม่กว่าคู่เก่า

ถ้าเป็นรองเท้ายี่ห้อดัง ๆ ก็ดีนะสิ แต่รองเท้าผ้าใบคู่นี้ก็
ดูไม่เหมือนของราคาถูก ซอนมีสวมรองเท้าและลองย่ำอยู่กับที่
มันพอดีกับเท้าของเธอเป๊ะ ขอบด้านหลังก็นุ่มดี ไม่แข็งกระด้าง
เลยสักนิด

น่าจะใส่กล่องสักหน่อย ใครเขาให้ของขวัญกันแบบนี้

แต่ซอนมีรู้ว่าตอนนี้พอยุ่งจนไม่มีเวลาห่อของขวัญให้
สวยงามได้

สายลมร้อนพัดปะทะใบหน้าของซอนมีทันทีที่เธอก้าวลงจากรถ
ประจำทาง เธอพยายามทุกวิถีทางเพื่อไม่ให้รองเท้าถูก
เหยียบตอนเบียดเสียดกับผู้โดยสารบนรถที่แออัด ตอนนี้เธอ
ไม่อยากจะใส่รองเท้าผ้าใบสกปรกทั้งที่ก่อนหน้านี้เคยวางมันกลับ
เข้าตู้อย่างไม่ไยดี

เมื่อเดินผ่านป้ายรถประจำทางและเลียวขวาทตรงหัวมุม ถนนก็จะเห็นถนนที่ทอดยาว บ้านหูล้อมรอบด้วยกำแพงสูง เรียงรายตลอดสองข้างทาง หากเดินตามถนนเส้นนี้ไปราวสิบนาทีก็จะถึงประตูหลังของโรงเรียนมัธยมปลายหญิงคาวอน

ซอนมีพยายามสลัดความคิดเรื่องแม่ทิ้งและก้าวเดินอย่างมุ่งมั่น ตอนที่เธอรู้สึกสบายเท้ามากจนอยากโยนรองเท้าคู่เก่าที่บ้านทิ้ง เพราะมันแต่กั้มมองรองเท้าจึงเกือบเดินชนคุณยายที่ยืนอยู่บนถนน ซอนมีเงยหน้าขึ้นด้วยความตกใจ

“ขอโทษค่ะ”

“ยินดีด้วยจ๊ะ หนูคือผู้ถูกเลือก เวะเข้ามาในบ้านสักครู่ก่อนไหม มีเพื่อนเข้ามาคนหนึ่งแล้วนะ”

ซอนมีมองประตูรั้วสีน้ำเงินด้านหลังคุณยายแล้วเงยหน้าขึ้น ขอบกำแพงสูงจนแทบมิดบ้านสองชั้นที่อยู่ข้างใน น่าแปลกที่บ้านหลังนี้ไม่มีหน้าต่างเลยสักบาน กำแพงรั้วสร้างจากอิฐสีเลือดหมูที่เรียงซ้อนกันขึ้นไป เป็นกำแพงที่พบเห็นได้ทั่วไปและดูธรรมดามากเมื่อเทียบกับกำแพงปูนสีเทาขัดมันหรือกำแพงอิฐสีน้ำตาลหุหุราของบ้านหลังอื่น ๆ ซอนมีเดินผ่านเส้นทางนี้ตลอดห้าเดือนที่ผ่านมา แต่กลับไม่เคยเห็นบ้านหลังนี้เลยสักครั้ง

มีบางอย่างทำให้เธอรู้สึกไม่สบายใจ

“คุณยายจำคนผิดแล้วล่ะค่ะ”

“ไม่ผิดหรอกจ้ะ เพราะหนูสวมรองเท้าผ้าใบคู่นั้นอยู่”

บางที่คุณยายอาจเป็นโรคสมองเสื่อมจึงพูดเพ้อไปเรื่อย แต่ท่านก็ดูสุขภาพเรียบร้อยเกินกว่าจะสรุปแบบนั้น รั้วรอบขอบหนาเข้ากับรอยยิ้มละไมและยังทำให้คุณยายดูอ่อนโยน เส้นผมสีชาวยุคเก๋ล้ำเป็นมวยอย่างเรียบร้อย เสื้อคลุมไหมพรม สีขาวตัวบางที่สวมทับชุดกระโปรงแขนสั้นสีน้ำตาลอ่อนก็ดูสง่างามและเหมาะกับรูปร่างผอมบางของท่าน

ซอนมีพูดขัดถ้อยขัดคำ “พอซื้อรองเท้าผ้าใบคู่นี้ให้หนู ค่ะ”

คุณยายเอียงคอขณะที่มือทั้งสองข้างยังคงประสานกัน อย่างสุภาพ รวากับกำลังตั้งคำถามว่าใช่แบบนั้นจริงหรือ

“มีเด็กได้รับรองเท้าผ้าใบแบบนี้สี่คน และมีเพียงสี่คนนี้ เท่านั้นที่จะมองเห็นบ้านหลังนี้ พวกเขาต้องมารวมตัวกัน พร้อมหน้าถึงจะเริ่มเรื่องได้ หนูแวะเข้ามาแป๊บเดียวก็ได้จะ อย่างน้อยจะได้ทักทายเพื่อนที่ต้องใช้เวลาร่วมกันเสียหน่อย”

แสงแดดร้อนจัดในช่วงกลางฤดูร้อนแยงตาของซอนมีจน เธอรู้สึกหงุดหงิด ใ้ว่าแต่งตัวดีแล้วสมองจะไม่เสื่อมนี้นา แต่ ดูเหมือนคุณยายจะรู้ความคิดของเธออย่างทะลุปรุโปร่ง

“ไม่ต้องกลัวจ้ะ ยายไม่ใช่คนสติไม่ดี เด็ก ๆ ที่ได้รับ รองเท้าผ้าใบจะได้รับโอกาสอันยิ่งใหญ่”

ซอนมีรีบก้าวหนี แต่คุณยายจับแขนของเธอไว้จาก
ด้านหลัง ทำเอาเธอเกือบร้องกรี๊ดออกมา

“วันศุกร์นี่ตอนห้าโมงเย็นหนูต้องมาที่บ้านหลังนี้ให้ได้นะ
อย่าพลาดโอกาสเด็ดขาด”

“คุณยายพูดเรื่องอะไรคะ โอกาสอะไร”

หญิงชรามองเด็กสาวด้วยสายตาคออ่อนวอน

“โอกาสที่จะช่วยชีวิตแม่ของหนู”

ซอนมีสะดุ้งแขนออกจากมือของคุณยายแล้วรีบวิ่งไป
ตามถนนที่ทอดยาว เมื่อมาถึงประตูหลังของโรงเรียนเธอก็หยิบ
มือถือออกมาโทรหาพ่อทันที

“พ่อคะ! รongเท้าผ้าใบสีขาวในตู้รongเท้านะ! พ่อซื้อให้
หนูเป็นของขวัญวันเกิดใช่ไหม พ่อซื้อให้หนูใช่ไหมคะ”

“รongเท้าผ้าใบอะไร วันเกิดลูกอีกตั้งหนึ่งเดือนนี้ ลูก
อยากได้รongเท้าผ้าใบเหรอ” น้ำเสียงของพ่อแผ่วเบาเพราะ
ความเหนื่อยล้า

“ไม่ใช่แบบนั้นค่ะ เมื่อวันก่อนหนูเปิดตู้รongเท้าแล้วเห็น
รongเท้าผ้าใบสีขาวคู่มืออยู่ในนั้นเลยคิดว่าพ่อซื้อให้ ไม่ใช่พ่อ
เหรอคะ”

“เอ่อ...”

ซอนมีขมวดคิ้วขณะนึกถึงใบหน้ายิ้มละไมของคุณยาย
ตอนที่อีกฝ่ายก้มมองรongเท้าคู่นี้

“พ่อไม่ได้ซื้อนะ คุณป้าหรือเปล่า”

“คุณป้านะหรือคะ พ่อล้อเล่นใช่ไหม หนูจะวางสายแล้วนะ”

คุณป้าแม่บ้านไม่เคยทำงานที่ได้รับมอบหมายขาดตกบกพร่อง แต่ก็ไม่เคยทำนอกเหนือจากนั้นเช่นกัน ขนาดรู้ว่าแม่ของเธอเข้าโรงพยาบาลยังไม่เคยถามสารทุกข์ดิบลึกครั้งเป็นไปไม่ได้ที่คุณป้าผู้เย็นชาจะซื้อรองเท้าผ้าใบให้เธอ

ซอนมีอยากถอดรองเท้าทั้งเดี๋ยวนี้อันนี้ แต่จำต้องใส่ต่อไปจนกว่าจะกลับถึงบ้าน

เมื่อถึงเวลาเลิกเรียนซอนมีต้องเดินผ่านเส้นทางเดิมเพื่อไปขึ้นรถประจำทาง บ้านหลังนั้นยังคงตั้งอยู่ที่เดิม แต่เธอไม่เห็นคุณยายแล้ว ซอนมีรู้สึกแปลกใจที่เพิ่งสังเกตเห็นประตูรั้วนี้เป็นครั้งแรกทั้งที่มีสี่น้ำเงินสดสะดุดตา

คุณยายบอกว่ามีเพียงเด็กที่สวมรองเท้าผ้าใบแบบนี้เท่านั้นที่จะมองเห็นบ้านหลังนี้ได้ แม้ฟังดูเหลวไหล แต่ถ้ามันเป็นเรื่องจริงก็จะอธิบายได้ว่าทำไมซอนมีถึงเพิ่งเคยเห็นบ้านหลังนี้เป็นครั้งแรก

โอกาสที่จะช่วยชีวิตแม่ของหนู

คุณยายคนนั้นรู้ได้ยังไงว่าแม่ของเธอป่วย ไม่หรือกต่อให้เธอได้ยินประโยคนี้ตอนที่แม่ยังแข็งแรงดีก็คงกังวลว่าแม่อาจจะประสบอุบัติเหตุ เธอไม่ควรเก็บคำพูดของหญิงชรา

สติไม่ดีมาคิดเป็นจริงเป็นจัง บ้านหลังนี้คงตั้งอยู่ตรงนี้มานานแล้ว แต่ที่เธอไม่เคยสังเกตเห็นอาจเป็นเพราะมันดูเก่ากว่าบ้านหลังอื่น เมื่อคิดได้แบบนี้ชอนมีจึงรู้สึกสบายใจขึ้น ก่อนมุ่งหน้าไปยังป้ายรถประจำทางอย่างไม่รีบร้อน รองเท้าผ้าใบสีขาว ยังคงห่อหุ้มสองเท้าของเธอไว้อย่างนุ่มนวล

SAMPLE

“โอ๊ะ! มาจริงด้วย! ฉันกำลังกังวลอยู่เลยว่าจะไม่มีใครมา”

คังมินพูดขึ้นด้วยน้ำเสียงยินดีขณะนั่งลงบนโซฟาตรงข้าม
กับฉายอง

“เอ่อ...ฉันก็เหมือนกัน พี่เป็นนักเรียน ม.ปลายคงจะยุ่ง
น่าดู”

“ใช่ ยุ่งมากจริง ๆ ฉันอยู่ได้แค่ชั่วโมงเดียวก็ต้องไปเรียน
ที่โรงเรียนกวดวิชาต่อถึงสามทุ่ม แล้วก็เรียนพิเศษแบบตัวต่อตัว
จนถึงห้าทุ่ม ยิ่งปีหน้าชั้น ม.6 คงยุ่งกว่านี้อีก”

เมื่อเห็นฉายองอ้าปากค้างเหมือนกำลังตกใจ คังมินก็ยิ้ม
อย่างเก้อเขิน

“แล้วเธอล่ะ ต้องไปเรียนที่โรงเรียนกวดวิชาถึงกี่โมง”

“ฉันไม่ได้เรียนโรงเรียนกวดวิชาหรอกค่ะ”

คราวนี้เป็นคังมินที่ทำหน้าตลกใจ “ทำไมล่ะ”

“ฉันแค่...เรียนทางอินเทอร์เน็ต แล้วก็ทำแบบฝึกหัดเองที่บ้าน”

“เรียนแบบนั้นก็ดีนะ เธออยู่ ม.2 ใช่ไหม แต่ถ้าเรียนเองแล้วรู้สึกว่ามันไม่ค่อยได้ผลก็รีบเปลี่ยนไปเรียนที่โรงเรียนกวดวิชาล่ะ ถ้าไม่เรียนแต่เนิ่น ๆ เดี่ยวจะตามไม่ทัน”

จายองพยักหน้า เธอรู้สึกอึดอัดที่ต้องอยู่กันแค่สองคนในห้องรับแขกขนาดใหญ่ จายองเพิ่งเคยคุยกับหนุ่มมัธยมปลายครั้งแรก แถมเขายังล้อเล่นชนิดที่ว่าไม่ได้พบเห็นกันง่าย ๆ เธอจึงรู้สึกต่ำต้อยมากขึ้นไปอีก

“อ้อ จริงสิ! เมื่อเข้านี้หลังจากเธอออกไปได้ประมาณสิบนาทีสมาชิกใหม่ก็ปรากฏตัว! คุณยายบอกว่าสมาชิกใหม่เป็นผู้หญิง แต่คุยกันได้ไม่กี่คำเธอก็เผ่นหนีไป”

“อะ...เผ่นหนีไปเหรอคะ”

“ใช่ แต่คงเพราะเธอปกติไปถึงได้หนีไปแบบนั้น พวกเราต่างหากที่แปลก จะมีใครเข้ามาในบ้านหลังนี้ทั้งที่ไม่ว่ามีใครอยู่บ้างล่ะ คุณยายบอกให้นักเรียนหญิงคนนั้นมาที่นี้ในวันศุกร์ตอนห้าโมงเย็น แต่ฉันก็ยังกังวลเรื่องที่ต้องมาให้ครบทั้งสี่คน ท่านถึงจะบอกเหตุผลที่เรียกพวกเรามา”

“ไม่แปลกหรอกค่ะที่จะกังวล ว่าแต่...พี่ซื้อรองเท้าผ้าใบมาจากที่ไหนหรือคะ”

“ฉันไปซื้อแถวสถานีคังนัมกับเพื่อนนะ ที่นั่นมีร้านใหญ่ ๆ ที่ขายรองเท้าผ้าใบเยอะมาก แต่ฉันกลับถูกใจความเรียบง่ายของคุณี่ ตอนแรกฉันก็ลังเลเพราะพลิกหาก็ห่อไม่เจอ แต่พอลองใส่แล้วมันพอดีเท้าเป๊ะและสบายเท้ามาก แอ้มพนักงานขายยังบอกว่าเหลือคู่สุดท้าย ฉันเลยตัดสินใจซื้อทันที แล้วเธอล่ะ”

“แม่...บอกให้ฉันใส่ในวันเปิดเทอม แต่ฉันไม่ได้ถามว่าซื้อมาจากที่ไหน”

“อ้อ อย่างนี้เอง ดูสิ ถอดรองเท้าไว้คู่กันตรงหน้าประตูบ้านแบบนี้เหมือนรองเท้าคู่รักเลย”

คังมินหัวเราะลั่น แค่อู้งิ่ง ๆ ใบหน้าของเขาก็ดูยิ้มแย้มอยู่แล้ว พอยิ้มกว้างจนเห็นฟันแบบนี้ยิ่งทำให้รอบตัวเขาดูสว่างไสวไปหมด ฉายองกัมหน้าจุดพลางขบริมฝีปากกลางเบา ๆ

“คุณยายบอกว่ามีเด็กที่ได้รับรองเท้าทั้งหมดสี่คน หมายความว่านอกจากพวกเราแล้วยังมีอีกสองคน หนึ่งในนั้นคงเป็นนักเรียนหญิงที่เผ่นหนีไปเมื่อเช้า แล้วอีกคนเป็นใครกันนะ ถ้ามาครบสี่คนเร็ว ๆ ก็ดีสิ ฉันอยากรู้ว่าท่านจะมอบโอกาสอะไรให้”

“พี่...เชื่อที่คุณยายพูดด้วยหรือว่ามีแค่เด็กที่สวมรองเท้าผ้าใบแบบนี้เท่านั้นถึงจะมองเห็นบ้านหลังนี้ได้”